

jeg skal more mig derover, ligesaavel naar de anvendes paa mig som paa enhver Anden — naar de iøvrigt i sig selv have noget Værd.

Til den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 6te Valgfreds (Bliren-Finecke) skal jeg bemærke, at det lader til, at han vil optræde som Lugtemester og navnlig som min særligt befuldmægtiget Hovmester og Lugtemester; jeg skal aldeles ikke tage mig det videre nær; — naar Thinget kun engang veed, at det er Noget, som han sætter en særlig Fornøielse i, skal jeg roligt overlade det til ham, uden at jeg derfor paa nogensomhelst Maade anerkjender nogen Berettigelse for ham dertil — men han maa ikke tage mig det ilde op, om jeg for Fremtiden ikke tager noget Hensyn til den Art Bemærkninger fra hans Side. — Jeg har sagt og siger det endnu, at efter min fulde Overbeviisning viser Ingen, som er Grundlovens alvorlig hengiven, dette Forslag fra sig, der kommer i Grundlovens Navn (Stærk Afbrydelse). Ja, de Herrér kunne være af en anden Mening, de kunne betragte Forholdet paa en anden Maade, men jeg er berettiget til at sige, — og det skal Ingen kysse mig fra at udtale — hvorledes jeg opfatter Grundlovens Bestemmelser, hvorledes jeg mener, at man bør gaae frem, naar man er den oprigtig hengiven. Jeg benægter slet ikke, at Andre kunne opfatte den paa en anden Maade, opfatte den saaledes, at de med en god Samvittighed kunne sige: Ved „Tid og Leilighed“ skulle vi opfylde de og de Bestemmelser, som staae i Grundloven, eller: Naar vi skulle have en Kirkeforfatning, saa skal den gives ved Lov. Efter min Opfattelse af § 80 i Grundloven, hvorfor jeg har anført mine Grunde, er det foreliggende Forslag et Middel til at opfylde den Forpligtelse, som Grundlovens § 80 paalægger den danske Rigsdag — og jeg udtaler det gjentagende som min Overbeviisning, at det ligger paa den danske Rigsdags Samvittighed at fremme Kirkeforfatningens Ordning ved at lade denne Sag gaae videre. Jeg bestrider, som sagt, paa ingen Maade, at en anden Opfattelse kan finde Sted af disse Forhold, men jeg er berettiget til at udtale

min Mening i den Henseende, og jeg vil gjøre det, hvor mange Lugtemestere der end skulde opstaae imod mig her i Thinget — jeg frygter dem ikke. —

Formanden: Rigsdagsmanden for Svendborg Amts 5te Valgfreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Oppermann: Den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 6te Valgfreds (Bliren-Finecke) har yttret, at jeg ikke har søgt, hvor jeg burde søge, for at finde det Begrundende for hans Anskuelser. Jeg skal i den Anledning, da jeg ellers er bange for, at uvedkommende Forestillinger ville kunne indsnige sig i vore Forhandlinger, tillade mig at gjøre den ærede Rigsdagsmand opmærksom paa, at der i Grundlovens § 3 staaer: „Den evangelisk-lutheriske Kirke er den danske Folketirke og understøttes som saadan af Staten“; i § 6, som nu er ophævet, fordi den ordlydende er gaaet over i Monarchiets Fællesforfatning, hvor de selv samme Ord og Bogstaver findes, hedder det: „Kongen skal høre til den evangelisk-lutheriske Kirke“, og endelig tilføies der i Grundloven efter de 4 midlertidige Bestemmelser en Erklæring om Ophævelsen af Kongeloven med Undtagelse af de Bestemmelser, der indeholdes i §§ 27 til 40 om Arvesølgen, hvilke ere stadfæstede i Grundlovens § 4, og de i §§ 21 og 25 om de kongelige Brindser og Brindseser. Efter hvad der her er sagt, saa indeholder Grundloven intet Andet om Kongens Forhold i grundlovmæssig Henseende end de Bestemmelser, jeg har tilladt mig at oplæse, nemlig, at han skal høre til den evangelisk-lutheriske Kirke, hvilken Kirke er den danske Folketirke. Den Lære, at Kongen er dens første Biskop, stod i vor tidligere Grundlov, i Kongeloven, men den er nu bleven ophævet, og jeg seer altsaa ikke, at vi have noget andet Sted at søge Oplysning om, hvad der ligger i de Ord, som Grundloven indeholder om dette Forhold, end i den evangelisk-lutheriske Kirkes, om jeg saa maa udtrykke mig, kirkelige Grundlov, nemlig den uforandrede augsburgske Confession for vor Kongeriges Vedkommende, hvilken jeg citerede. Der har jeg ikke kunnet finde det, og jeg maa der-